

C.W. Schultz-Lorentzen prædiken skærtorsdag

Taler

Christian Wilhelm Schultz-
Lorentzen
Præst

Dato

20. april 1943

Sted

Vor Frelzers Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 26, vers 17-30

- 1 Og da Timen kom, satte Jesus sig til Bords og Apostlene med ham. Og han
sagde til dem: »Jeg har hjertelig længtes efter at spise dette Paaskelam med Eder,
førend jeg lider... Det, vi har læst i Dagens Evangelium, er altsaa en Tale fra
Nadverbordet, og det er Vor Herre Jesus selv, der taler. Og saadan er det altid
5 paa Skærtorsdag. Det er ikke, hvad vi selv kan sige eller synge om Nadverbordet,
det kommer an paa; men det er det at lytte til Vorherres eget Ord til os, baade
saadan, som det siges her i Evangeliet, og saadan som det Nadverbord, der staar
dækket her i Guds Menighed som overalt, hvor Kristne samles til Gudstjeneste,
saadan som det bærer sit stille Vidnesbyrd frem. Maatte vi saa høre, hvad det har
10 at sige os.

- Saa hører vi Jesus sige til sine Venner: »Jeg har hjertelig længtes efter at spise
dette Paaskelam med Eder, før jeg lider.« Vi vilde snarere have tænkt os, at Jesus
vilde have gruet for denne Paaskenadver. Han vidste, at det vilde være den sidste
15 Nadver under jordiske Kaar. Han vidste, at det betød Afsked med dem og
derefter Lidelse og Død, og han vidste, hvad det var at grue for Døden: »Fader,
om du vil, saa tag denne Kalk fra mig.« - Naar Jesus alligevel kan sige, at han
længes efter at sidde til Bords med dem denne sidste Gang, saa er det et
usvigeligt Tegn paa hans Kærlighed til dem, en Kærlighed, der ikke blot selv
20 vilde glædes ved Samværet med dem, saadan plejer vor Kærlighed at være, men
en Kærlighed, der ikke vil andet end give, give sig selv helt til dem, den elsker, og
det er dette, Jesus gør uden Forbehold, naar han rækker dem Brø- det og Vinen
og siger til dem: »Det er mit Legeme og mit Blod,« det vil jo sige: Det er mig
selv i fuld og hel Hengivelse. Det er jo dette, der er Hemmeligheden ved
25 Nadverbordet, at det er Vor Herre Jesus selv, der møder os, ikke blot i aandelig, i
biledlig Forstand, men med en Virkelighed, en levende Virkelighed. Han er der.

»Dette er,« siger Jesus, »mit Legeme og mit Blod,« dette er ham selv, vor korsfæstede og opstandne Herre, der kommer os i Møde i en inderlig, ufattelig
30 Forening med os. Saadan er hans Kærlighed.

Og fra den Kærlighed kan intet skille os, siger Paulus. Og vi synger i et Vers:
»Hvor Jesus er inde, der lyser han Fred; ej Nøden, ej Døden, ej Yndest, ej Had
skal skille os ad«. Lad os sige det til hverandre. Jesu Kærlighed er saa stærk, at
35 den overvinder, hvad der er til Hinder. Og vi synes aabenbart, at der er meget,
der hindrer. De første Kristne og mange Aarhundreder igennem kom troligt til
Nadverbordet, naar Vor Herre indbød. Vore Fædre syntes ikke, der kunde gaa
et Aar hen, uden de maatte komme, ikke tvungent, men frivilligt. Maaske har
der været en Del Vane deri. Det kan godt være, men hvad skulde det gøre. De
40 kom dog, naar der kaldtes. Det er ligesom blevet sjældnere nu om Dage. Selv de
af os, der kommer i Kirke og bryder sig om det, har tit svært ved at gaa det
Stykke længere op til Nadverbordet. Hvorfor? Hvad er det, der hindrer? Maaske
vil mange sige, at det er, fordi de ikke forstaar, hvad der sker, og derfor ikke har
Ret til at komme. Jeg ved ikke. Der er jo ingen af os, der forstaar, hvorfor Solen
45 lyser og varmer, hvoraf det kommer, at hvert Foraar springer Skoven ud. Og dog
er der ingen af os, der ikke med Glæde stiller os ud under Solskinnet og fryder os
over Foraaret og Sommeren. Gud giver mere, end vi forstaar, og hans
Velsignelse er ikke afhængig af vor Forstand. Barnet, den enfoldige kan her have
første Plads, fordi det tager imod uden at spørge. Skulde vi være taabeligere? Er
50 det for simpelt med de faa naturlige Gaver, Brødet og Vinen, der rækkes? Jeg
kender mange kloge og dygtige Folk, som uden Betænkning med Andagt og
Ærbødighed tager Del i deres Foreningers og Logers Ceremonier, saa
omstændelige og mærkelige de er, uden at forarges. Hvorfor saa forarges over
Nadverens simple Gaver, som er det daglige Brød?

55 Eller endnu flere vil sige: »Vi har svært ved at komme, fordi vi ikke føler os
værdige.« Det hænger sammen med, at der gennem lange Tider har været talt
om og stillet Krav til Nadvergæster, Krav om Tro, om Stemning, om Renhed,
om Værdighed med eet Ord. Det er næsten, som Nadverens Velsignelse var
60 afhængig af os. Hvem vovede saa at komme? Men Jesu Kristi Kærlighed er det,
som rækker Gaven, og han gør det uden Forbehold og uden Forskel. Hans
Kærlighed er stærk nok til at bryde igennem den Mur af Forbehold, vi omgiver
os med, den Urenhed, hvormed vi er besmittede; det gælder os alle. Han har jo
ved sin Død og Opstandelse vundet os Syndernes Forladelse. Det betyder, at vor
65 Synd ikke mere hindrer os. Vi kommer, som vi er: Jeg kommer, Herre, paa dit

Ord og knæler ydmyg ved dit Bord, modtag mig da, forskyd mig ej, du Livets Fyrste, Sandheds Vej.

70 Og det er netop Jesu Ord: Gør det! Gør det til min Ihukommelse, men gør det. Ingen kan staa udenfor og alligevel faa Gaven. Gør det, saa faar vi, hvad Vorherre har at give, ham selv, og med ham den Fred, vi trænger til, den Kraft og det Mod, der skal til for at leve det vanskelige Liv, og det Haab, som den levende Frelser bekræfter for os, at som han opstod, skal vi opstaa.

75

Kilde

Prædikener af C.W. Schultz-Lorentsen. Nordlundes Bogtrykkeri, København, 1943

Kildetype

Dokumentation i bogværk

80

Tags

Anden Verdenskrig, Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet, Skærtorsdag

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/c-w-schultz-lorentzen-praediken-skaertorsdag>

85

90

95

100